ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 14ης Φεβρουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση T-26/99,

Trabisco SA, με έδρα το Cognac (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον J-C. Fourgoux, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους G. Marenco και L. Guérin και στη συνέχεια από τους M. Marenco και F. Siredey-Garnier, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 17ης Νοεμβρίου 1998 περί απορρίψεως καταγγελίας της προσφεύγουσας που στηρίζεται στο άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 81 ΕΚ),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, Πρόεδρο, A. Potocki και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 20ής Σεπτεμβρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Η προσφεύγουσα, εταιρία Trabisco SA, ασκεί, σύμφωνα με το απόσπασμα μητρώου εμπορίου και εταιριών του tribunal de commerce de Saintes, που κατέθεσε σύμφωνα με το άρθρο 44, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, δραστηριότητα αγοράς και πωλήσεως όλων των οχημάτων, ανταλλακτικών και επισκευών.

2 Δεδομένου ότι οι αντιπρόσωποι εμπορίας αυτοκινήτων μάρκας Peugeot και Citroën την είχαν εναγάγει ενώπιον του tribunal de commerce de Saintes προκειμένου να της απαγορευθεί, δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας περί αθεμίτου ανταγωνισμού, η παράλληλη εισαγωγή καινουργών οχημάτων και μεταχειρισμένων οχημάτων που έχουν διανύσει λιγότερο από 3 000 χιλιόμετρα, η προσφεύγουσα υπέβαλε, στις 4 Ιουλίου 1994, καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής βάσει του άρθρου 3, παράγρα-

φος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), κατά της κατασκευάστριας εταιρίας αυτοκινήτων οχημάτων μάρκας Peugeot και Citroën (PSA), και κατά ορισμένων αντιπροσώπων ή πρακτόρων.

3 Με την καταγγελία αυτή, προσάπτεται, στην ουσία, στην PSA και στους αντιπροσώπους της ότι εναρμόνισαν την πρακτική τους για να εναγάγουν την προσφεύγουσα και τις επιχειρήσεις που ασκούν παρόμοιες δραστηριότητες προκειμένου να λάβουν πληροφορίες επί των πηγών εφοδιασμού τους και των τιμών που εφαρμόζουν, ώστε να παρεμποδίσουν τις ανταγωνιστικές τιμές που εφάρμοζαν οι παράλληλοι εισαγωγείς, προς ζημία των καταναλωτών. Η καταγγελία παρέπεμπε σε άλλες καταγγελίες, που αφορούσαν παρόμοια περιστατικά και είχαν υποβληθεί από τις εταιρίες Massol και SGA.

4 Στις 18 Αυγούστου 1994, η προσφεύγουσα κοινοποίησε στην Επιτροπή, αφενός, έγγραφα της PSA σχετικά με το «διπλό σύστημα» για το έτος μοντέλου των αυτοκινήτων και, αφετέρου, άρθρα του Τύπου που αφορούσαν τις καταγγελίες που υπέβαλαν άλλοι έμποροι αυτοκινήτων ενώπιον της Επιτροπής.

5 Στις 6 Νοεμβρίου 1995, η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα ανακοίνωση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, σχετικά με τις ακροάσεις που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37).

6 Στις 4 Δεκεμβρίου 1995, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της απαντώντας στην εν λόγω ανακοίνωση και προσκόμισε νέα έγγραφα.

7 Στις 17 Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή απηύθυνε στον εκπρόσωπο της προσφεύγουσας έγγραφο με το οποίο κάλεσε την προσφεύγουσα και δύο άλλες επιχει-

ρήσεις που εκπροσωπούνταν από τον ίδιο δικηγόρο να εξετάσουν, υπό το φως της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-226/94, Grand garage albigeois κ.λπ. (Συλλογή 1996, σ. I-651), κατά πόσο ήταν σκόπιμο να αποσύρουν τις καταγγελίες τους, ώστε η Επιτροπή να τις θέσει στο αρχείο. Με έγγραφο της 26ης Ιανουαρίου 1998, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας αντιτάχθηκε στη θέση των εν λόγω καταγγελιών στο αρχείο, σημειώνοντας ότι οι καταγγέλλοντες δέχονταν να ενώσουν τις καταγγελίες τους προκειμένου να διευκολύνουν το έργο της Επιτροπής.

8 Στις 7 Μαΐου 1998, το tribunal de commerce de Saintes εξέδωσε απόφαση επί της διαφοράς που οδήγησε στην υποβολή της καταγγελίας, με την οποία οι αντιπρόσωποι που είχαν παραιτηθεί της αγωγής εξ αθεμίτου ανταγωνισμού υποχρεώθηκαν να καταβάλουν αποζημίωση στην προσφεύγουσα. Κατά της αποφάσεως αυτής εκκρεμεί έφεση ενώπιον του cour d'appel de Poitiers.

9 Με απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1998, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

10 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Ιανουαρίου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή με αντικείμενο την ακύρωση αυτής της αποφάσεως.

11 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1999, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο δεύτερο τμήμα στο οποίο, κατά συνέπεια, ανατέθηκε η υπόθεση.

12 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Οι διάδικοι ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2000.

Αιτήματα των διαδίκων

13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να της αναγνωρίσει το δικαίωμα ασκήσεως αγωγής κατά της Επιτροπής βάσει του άρθρου 215 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 288 ΕΚ)·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

14 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει ως απαράδεκτο το αίτημα της προσφεύγουσας να της αναγνωρισθεί το δικαίωμα ασκήσεως αγωγής βάσει του άρθρου 215 της Συνθήκης·

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

15 Η Επιτροπή θεωρεί απαράδεκτο το αίτημα της προσφεύγουσας να της αναγνωρίσει το Πρωτοδικείο το δικαίωμα ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως κατά της Επιτροπής, το οποίο η προσφεύγουσα δηλώνει ότι δεν κατανοεί.

16 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι στις κοινοτικές ένδικες διαφορές δεν υφίσταται ένδικο βοήθημα που να παρέχει στο δικαστή τη δυνατότητα να «αναγνωρίσει» σε διάδικο το δικαίωμα ασκήσεως αγωγής. Επομένως, το εν λόγω αίτημα είναι απαράδεκτο.

Επί της ουσίας

17 Η προσφεύγουσα επικαλείται, στην ουσία, τρεις λόγους.

Επί του πρώτου και τρίτου λόγου, που αντλούνται από την παράβαση εκ μέρους της Επιτροπής των υποχρεώσεών της στην αντιμετώπιση της καταγγελίας και από την υποχρέωση αιτιολογήσεως

Ισχυρισμοί των διαδίκων

18 Ο πρώτος λόγος έχει, στην ουσία, έξι σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή αγνόησε τις υποχρεώσεις της πατάξεως των παραβά-

σεων του δικαίου του ανταγωνισμού και έρευνας της καταγγελίας της και ότι προσέδωσε, συναφώς, υπερβολικά ευρεία ερμηνεία στην εξουσία της εκτιμήσεως.

19 Το δεύτερο σκέλος του λόγου αντλείται από πρόδηλη πλάνη περί τα αποδεικτικά στοιχεία που διέθετε η Επιτροπή και την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς έρευνα της καταγγελίας. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι στην Επιτροπή είχαν υποβληθεί πολλές καταγγελίες κατά της PSA, με τις οποίες καταγγέλθηκαν συμπεριφορές ανάλογες εκείνης που αφορά η δική της καταγγελία. Θεωρεί ότι η Επιτροπή αγνόησε το σωρευτικό αποτέλεσμα των αποδεικτικών στοιχείων στα οποία το σύνολο των καταγγελλόντων επέστησε την προσοχή της, και το οποίο θα είχε δικαιολογήσει έρευνα εκ μέρους της. Εκτιμά ότι η Επιτροπή κακώς προέβη σε «χωριστή εξέταση» των φακέλων και όχι στη ένωσή τους, όπως είχε προτείνει η προσφεύγουσα με το από 26 Ιανουαρίου 1998 έγγραφό της. Με αυτή την αιτίαση, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, στην ουσία, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων και του κοινού συμφέροντος προς έρευνα της καταγγελίας της, καθόσον την εξέτασε μεμονωμένως και χωρίς να λάβει υπόψη τις πολυάριθμες άλλες καταγγελίες κατά της PSA που είχαν υποβληθεί ενώπιόν της. Η προσφεύγουσα εκτιμά, επιπλέον, ότι η Επιτροπή αγνόησε τη σοβαρότητα των συμπεριφορών που αποσκοπούν στη στεγανοποίηση των αγορών.

20 Το τρίτο σκέλος του λόγου αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την ύπαρξη συννενοήσεως στο πλαίσιο δικαστικών διαδικασιών κατά της προσφεύγουσας και άλλων επιχειρήσεων που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση προκειμένου να εμποδιστεί η πρόσβασή τους στην αγορά ως παράλληλων εισαγωγέων. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που διαθέτει συναφώς η Επιτροπή δεν απαιτούν πολυδάπανες έρευνες προς διαπίστωση της παραβάσεως, αλλά μόνον αντικειμενική ανάλυση.

21 Το τέταρτο σκέλος του λόγου αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων που αφορούν τη στεγανοποίηση των αγορών και τα εμπόδια στον εφοδιασμό των παράλληλων εισαγωγέων. Η προσφεύγουσα επικαλείται πολυάριθμα παραδείγματα τέτοιων εμποδίων. Πρόκειται, μεταξύ άλλων, για άρνηση πωλήσεως, καταγγελίες συμβάσεων, καθυστερήσεις στην παράδοση, πιέσεις που ασκούνταν στους αλλοδαπούς αντιπροσώπους της PSA για να αποθαρρυνθούν να πωλήσουν οχήματα ενόψει της επανεισαγωγής τους στη Γαλλία, την παύση της εξαγωγής ορισμένων μοντέλων που έχουν ιδιαίτερη ζήτηση στη Γαλλία και τη δια-

φορετική μεταχειρίση των αλλοδαπών αντιπροσώπων όσον αφορά τις τιμές, τις εκπτώσεις και τα ασφάλιστρα, αναλόγως του τελικού προορισμού των πωληθέντων οχημάτων. Ισχυρίζεται ότι αυτές οι πρακτικές διαιωνίζονται και ότι η παρέμβαση της Επιτροπής δικαιολογείται με γνώμονα την αρχή της επικουρικότητας.

22 Η προσφεύγουσα αιτιάται την Επιτροπή, με το υπόμνημά της απαντήσεως, ότι την αντιμετωπίζει ως ανεξάρτητο μεταπωλητή και όχι ως εντεταλμένο μεσάζοντα, ενώ κανένα στοιχείο του φακέλου δεν αποδεικνύει την ιδιότητά της του ανεξάρτητου μεταπωλητή. Ως εκ τούτου, εκτιμά ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να συναγάγει από τα στοιχεία του φακέλου ότι τα μέλη του δικτύου της PSA αρνούνται τις πωλήσεις μόνον στους ανεξάρτητους μεταπωλητές.

23 Με το πέμπτο σκέλος του λόγου της, η προσφεύγουσα επικαλείται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως της Επιτροπής σχετικά με τα συνοδευτικά μέτρα της «πριμοδοτήσεως Balladur» τα οποία, κατά την προσφεύγουσα, συνιστούν εναρμονισμένη πρακτική εκ μέρους των κατασκευαστριών εταιριών και των αντιπροσώπων τους, η οποία στοχεύει σε δυσμενή διάκριση κατά των οχημάτων που αποτελούν το αντικείμενο παράλληλων εισαγωγών.

24 Το έκτο σκέλος του πρώτου λόγου αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως της Επιτροπής όσον αφορά τη χρησιμοποίηση του γαλλικού συστήματος σχετικά με το έτος μοντέλου των αυτοκινήτων ως εμπόδιο στις παράλληλες εισαγωγές. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα όσα αποδέχθηκε, συναφώς, η Γαλλία ως παραχώρηση προς την Επιτροπή δεν αρκούν για να εμποδίσουν τις γαλλικές κατασκευάστριες εταιρίες αυτοκινήτων οχημάτων να παράσχουν, σχετικώς, παραπλανητικές πληροφορίες στους πελάτες των παραλλήλων εισαγωγέων. Δίνει ένα παράδειγμα τέτοιας ανακριβούς πληροφορίας και υπογραμμίζει ότι ο σχετικός με το έτος μοντέλου των αυτοκινήτων φάκελος εκκρεμεί.

25 Με τον τρίτο λόγο της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη.

26 Η Επιτροπή εκτιμά ότι ο λόγος που αντλείται από το γεγονός ότι δεν προέβη στην ένωση των διαφορετικών καταγγελιών που υπέβαλαν η προσφεύγουσα και άλλες επιχειρήσεις που βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση θα μπορούσε να προβληθεί στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως, αλλά δεν μπορεί να συνιστά λόγο ακυρώσεως αποφάσεως περί απορρίψεως μιας καταγγελίας.

27 Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από διάφορες πρόδηλες πλάνες εκτιμήσεως, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύουν την ύπαρξη των φερομένων παραβάσεων και ότι μια έρευνα που να επιτρέπει να κριθεί αν οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας είναι βάσιμες απαιτεί την επιστράτευση εκ μέρους της μέσων που δεν είναι διατεθειμένη να επιστρατεύσει, ενόψει του ενδιαφέροντος που παρουσιάζει η υπόθεση και της πιθανότητας επιτυχίας. Προσθέτει ότι τα εθνικά δικαστήρια μπορούσαν επίσης να διαπιστώσουν ενδεχόμενη παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81 ΕΚ).

28 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο τρίτος λόγος, που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, είναι απαράδεκτος, δεδομένου ότι δεν στηρίζεται σε κανένα πραγματικό ή νομικό στοιχείο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

29 Οι υποχρεώσεις της Επιτροπής, όταν υποβάλλεται σ' αυτήν καταγγελία, έχουν καθοριστεί βάσει σταθερής νομολογίας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαρτίου 1999, C-119/97 P, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1341, σκέψεις 86 επ.).

30 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι, όταν η Επιτροπή αποφασίζει διαφόρους βαθμούς προτεραιότητας κατά την εξέταση των καταγγελιών των οποίων επιλαμβάνεται, μπορεί όχι μόνον να ορίσει τη σειρά με την οποία θα εξετασθούν οι καταγγελίες, αλλά επίσης να απορρίψει καταγγελία λόγω του ότι δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον για να προχωρήσει η εξέταση της υποθέσεως (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-185, σκέψη 60).

31 Η διακριτική ευχέρεια που διαθέτει η Επιτροπή σχετικώς δεν είναι, ωστόσο, απεριόριστη. Έτσι, η Επιτροπή υπέχει υποχρέωση αιτιολογήσεως όταν αρνείται να εξακολουθήσει την εξέταση καταγγελίας, ενώ η αιτιολογία αυτή πρέπει να είναι επαρκώς ακριβής και λεπτομερής για να καταστεί δυνατό στο Πρωτοδικείο να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο επί της ασκήσεως εκ μέρους της Επιτροπής της διακριτικής ευχέριας να καθορίζει προτεραιότητες (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 89 έως 95). Ο έλεγχος αυτός δεν πρέπει να οδηγεί τον κοινοτικό δικαστή να αντικαθιστά την εκτίμηση της Επιτροπής ως προς το κοινοτικό συμφέρον με τη δική του, αλλά αποσκοπεί στο να ελεγχθεί μήπως η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά, πάσχει από νομική πλάνη ή από πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση ή απο κατάχρηση εξουσίας (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, υπόθεση T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 80, και της 13ης Δεκεμβρίου 1999, T-9/96 και T-211/96, Européenne automobile κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3639, σκέψη 29).

32 Δεν φαίνεται στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι η Επιτροπή αγνόησε τις αρχές που απορρέουν από τη νομολογία σχετικά με την έκταση των υποχρεώσεών της. Πράγματι, από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι η Επιτροπή εξέτασε προσεκτικά τα στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα. Ούτε οι συλλογισμοί που περιέχει η απόφαση αυτή, όσον αφορά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς συνέχιση της έρευνας της καταγγελίας, επιτρέπουν τη διαπίστωση ότι η Επιτροπή αγνόησε τις αρχές που απορρέουν, συναφώς, από τη νομολογία.

33 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου, σχετικά με τη «χωριστή εξέταση» των φακέλων που περιέχουν διαφορετικές καταγγελίες κατά της PSA και των αντιπροσώπων της, σκοπείται η αμφισβήτηση της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως και μπορεί, επομένως, να προβληθεί προς στήριξη μιας προσφυγής ακυρώσεως, αντιθέτως προς την εκτίμηση της Επιτροπής.

34 Όσον αφορά το βάσιμο αυτού του σκέλους του λόγου, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι η Επιτροπή, όταν πρόκειται να εκτιμήσει το κοινοτικό συμφέρον προς έρευνα μιας καταγγελίας, δεν πρέπει να την εξετάζει μεμονωμένως, αλλά στο γενικό πλαίσιο της καταστάσεως της οικείας αγοράς. Η ύπαρξη πολυάριθμων καταγγελιών, οι οποίες βάλλουν κατά παρόμοιων συμπεριφορών των ίδιων επιχειρηματιών, αποτελεί μέρος των στοιχείων που η Επιτροπή πρέπει να λάβει υπόψη κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος.

35 Ομοίως, όταν η Επιτροπή εκτιμά την πιθανότητα να αποδειχθεί η ύπαρξη παραβάσεως και την έκταση των μέτρων έρευνας που είναι απαραίτητα προς τούτο, πρέπει να λαμβάνει υπόψη όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που κατέχει και δεν μπορεί να περιορίζεται στην αξιολόγηση των στοιχείων που προσκόμισε κάθε καταγγέλλων χωριστά για να καταλήξει ότι κάθε μεμονωμένη καταγγελία δεν στηρίζεται σε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία.

36 Ωστόσο, η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να «ενώσει» τις διαδικασίες έρευνας διαφορετικών καταγγελιών που αφορούν τη συμπεριφορά της ίδιας επιχειρήσεως, δεδομένου ότι η διεξαγωγή έρευνας υπάγεται στην εξουσία εκτιμήσεως του οργάνου. Μεταξύ άλλων, η ύπαρξη πολυάριθμων καταγγελιών επιχειρηματιών που ανήκουν σε διαφορετικές κατηγορίες, όπως στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, ανεξάρτητοι μεταπωλητές, εντεταλμένοι μεσάζοντες και αντιπρόσωποι, δεν μπορεί να αποκλείει την απόρριψη των καταγγελιών οι οποίες φαίνεται, βάσει των στοιχείων που διαθέτει η Επιτροπή, ότι στερούνται βάσεως ή κοινοτικού συμφέροντος. Συνεπώς, το γεγονός ότι μεταχειρίστηκε χωριστά τις διαφορετικές καταγγελίες δεν μπορεί να θεωρηθεί, καθεαυτό, παρατυπία (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδι-

κείου της 14ης Μαΐου 1997, T-70/92 και T-71/92, Florimex και VGB κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-693, σκέψεις 89 έως 95).

37 Εν προκειμένω, αληθεύει ότι οι πολυάριθμες καταγγελίες κατά της PSA αποτέλεσαν την αφορμή ένδικων διαφορών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων αυτών μπορούν να οδηγήσουν στην υποψία ότι παράνομες πρακτικές, ανάλογες με εκείνες που διαπιστώθηκαν με την απόφαση 98/273/ΕΚ της Επιτροπής, της 28ης Ιανουαρίου 1998, σχετικά με διαδικασία του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/35.733 — VW) (ΕΕ L 124, σ. 60), η οποία επικυρώθηκε σε μεγάλο βαθμό με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 2000, T-62/98, Volkswagen κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. II-2707), υφίστανται επίσης στο πλαίσιο του δικτύου διανομής της PSA. Επιπλέον, από τα στοιχεία αυτά προκύπτει το ενδεχόμενο να μην πρόκειται για μεμονωμένες περιπτώσεις, των οποίων οι επιπτώσεις επί του ανταγωνισμού και του εμπορίου μεταξύ των κρατών μελών είναι αμελητέες.

38 Ωστόσο, δεν αποδεικνύεται ότι η Επιτροπή αγνόησε την ύπαρξη των στοιχείων αυτών με την απόφασή της. Βεβαίως ο τίτλος της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι, από αυτή την άποψη, κάπως ασαφής. Η Επιτροπή μνημονεύει επανειλημμένως την ατομική κατάσταση της προσφεύγουσας και δεν μνημονεύει ρητώς τις λοιπές καταγγελίες που της υποβλήθηκαν. Ωστόσο, η απόρριψη των διαφορετικών αιτιάσεων που διατυπώθηκαν στηρίζεται, κάθε φορά, σε συλλογισμούς γενικής φύσεως που δεν περιορίζονται στην εξέταση της ατομικής καταστάσεως της προσφεύγουσας.

39 Επομένως, δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή αγνόησε την υποχρέωσή της εξετάσεως του κοινοτικού συμφέροντος προς συνέχιση της έρευνας της καταγγελίας που στρέφεται κατά της PSA στο γενικότερο πλαίσιο της συμπεριφοράς της PSA και των μελών του δικτύου της όσον αφορά τις παράλληλες εισαγωγές.

40 Επιβάλλεται να προστεθεί ότι η Επιτροπή, στην οποία είχαν υποβληθεί πολυάριθμες καταγγελίες, όχι μόνον κατά της PSA, αλλά επίσης κατά άλλων κατασκευαστριών

εταιριών, παρενέβη στον οικείο τομέα με την απόφαση 98/273 (που παρατίθεται στη σκέψη 37 ανωτέρω) και ότι η απόφαση αυτή αποτέλεσε το αντικείμενο προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου. Υπό τις συνθήκες αυτές, ήταν θεμιτό η Επιτροπή να μην αφιερώσει σημαντικά μέσα στην έρευνα μιας παρόμοιας υποθέσεως.

41 Επομένως, τα δύο πρώτα σκέλη του λόγου δεν είναι βάσιμα.

42 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του λόγου, σχετικά με τις αγωγές που ασκήθηκαν κατά της προσφεύγουσας και άλλων επιχειρήσεων που ασκούν παρόμοιες δραστηριότητες, η ύπαρξη σημαντικής ένδικης διαφοράς ως προς τη δραστηριότητα των μεσαζόντων και των ανεξαρτήτων μεταπωλητών δεν αρκεί, ελλείψει άλλων αποδεικτικών στοιχείων, για να καταδείξει ότι ο λόγος ασκήσεως των ανωτέρω αγωγών έγκειται σε συνεννόηση μεταξύ της PSA και των αποκλειστικών αντιπροσώπων της (βλ. απόφαση Européenne automobile κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 31 ανωτέρω, σκέψη 36). Επίσης δεν αποδείχθηκε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη, καθόσον θεώρησε ότι τα εθνικά δικαστήρια, και ιδίως το tribunal de commerce de Saintes, ενώπιον του οποίου υποβλήθηκε η διαφορά που αφορά την προσφεύγουσα, μπορούν να διασφαλίσουν τα δικαιώματα που αυτή αντλεί από το κοινοτικό δίκαιο. Η εκτίμηση αυτή δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν μνημονεύει, στην προσβαλλόμενη απόφαση, την απόφαση που εξέδωσε το δικαστήριο εκείνο στις 7 Μαΐου 1998. Πράγματι, η απόφαση αυτή επιβεβαιώνει τα επιχειρήματα της Επιτροπής, χωρίς αυτό να επηρεάζει το κύρος της συλλογιστικής που περιέχει η προσβαλλόμενη απόφαση. Επομένως, δεν αποδεικνύεται ούτε ότι η Επιτροπή αγνόησε το κοινοτικό συμφέρον προς έρευνα της καταγγελίας, εφόσον αυτή αφορά τις αγωγές κατά της προσφεύγουσας.

43 Όσον αφορά το τέταρτο σκέλος του λόγου, που αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων σχετικά με τη στεγανοποίηση των αγορών και τα εμπόδια στον εφοδιασμό των παράλληλων εισαγωγέων, η Επιτροπή ορθώς διακρίνει, με την προσβαλλόμενη απόφαση, την κατάσταση των ανεξάρτητων

μεταπωλητών από εκείνη των εντεταλμένων μεσαζόντων. Όσον αφορά τις αρνήσεις πωλήσεως που αντιμετώπισε η προσφεύγουσα και άλλες επιχειρήσεις που ασκούν παρόμοιες δραστηριότητες, καθώς και τα μέτρα που αποσκοπούν να αποθαρρύνουν τις πωλήσεις των αλλοδαπών αντιπροσώπων της PSA σε τέτοιες επιχειρήσεις, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν αρκούν, καθαυτά, προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη συνεννοήσεως που αποσκοπεί στην παρεμπόδιση της δραστηριότητας των εντεταλμένων μεσαζόντων που δρουν σύμφωνα με το άρθρο 3, σημείο 11, του κανονισμού 123/85 της Επιτροπής της 12ης Δεκεμβρίου 1984 σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής, πώλησης και εξυπηρέτησης μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1985, L 15, σ. 16). Τα στοιχεία αυτά αποτέλεσαν, επιπλέον, το αντικείμενο ευλογοφανούς εξηγήσεως εκ μέρους της PSA υπό την έννοια ότι αυτή αντετίθετο αποκλειστικά στη δραστηριότητα των ανεξάρτητων μεταπωλητών, γεγονός που δεν αντιβαίνει στο δίκαιο του ανταγωνισμού. Η Επιτροπή δεν μπορούσε επομένως να θεωρήσει, στην υπό κρίση περίπτωση, ότι έχει αποδειχθεί παράβαση (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 21ης Ιανουαρίου 1999, T-185/96, T-189/96 και T-190/96, Riviera auto service κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-93, σκέψη 47, και Européenne automobile κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στο σημείο 31 ανωτέρω, σκέψη 37).

44 Η αιτίαση που διατυπώθηκε, συναφώς, με το υπόμνημα απαντήσεως και αντλείται από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν ασκεί δραστηριότητα ανεξάρτητου μεταπωλητή, αλλά αποκλειστικά μεσάζοντος, πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, στην αλληλογραφία της με την Επιτροπή, η προσφεύγουσα ουδέποτε δήλωσε ρητώς ότι ασκεί δραστηριότητα εντεταλμένου μεσάζοντος. Η περιγραφή της δραστηριότητάς της, όπως προκύπτει από την αλληλογραφία της, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ασκεί δραστηριότητα ανεξάρτητου μεταπωλητή. Η προσφεύγουσα επισημαίνει, με την καταγγελία της, ότι βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με τις επιχειρήσεις SGA και Massol, που η ίδια χαρακτηρίζει «ανεξάρτητους εμπόρους». Όσον αφορά την πρώτη, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι δεν αποδείχθηκε ότι ασκεί δραστηριότητα μεσαζόντων ή μεταπωλητή (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1999, T-189/95, T-39/96 και T-123/96, SGA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3587, σκέψη 50). Όσον αφορά τη δεύτερη, το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι ασκεί δραστηριότητα ανεξάρτητου μεταπωλητή (απόφαση Grand garage albigeois κ.λπ., προπαρατεθείσα στη σκέψη 7ανωτέρω).

45 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή το γεγονός ότι υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη όσον αφορά τη δραστηριότητα της προσφεύγουσας. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν στήριξε την απόφασή της στο χαρακτηρισμό της δραστηριότητας της

προσφεύγουσας, αλλ' απλώς αντιμετώπισε το ενδεχόμενο η προσφεύγουσα να ασκεί τη δραστηριότητα του ανεξάρτητου μεταπωλητή ή του μεσάζοντος.

46 Όσον αφορά το πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου που αντλείται από πρόδηλη πλάνη σχετικά με τα ληφθέντα από την PSA μέτρα εν συνεχεία της εφαρμογής εκ μέρους της Γαλλικής Κυβερνήσεως της πριμοδοτήσεως Balladur, αρκεί να υπογραμμιστεί ότι δεν μπορεί να θεωρείται ότι παραβιάζεται το δίκαιο του ανταγωνισμού ως εκ του ότι ένας κατασκευαστής επιτρέπει στους αποκλειστικούς αντιπροσώπους του να προβαίνουν σε επιπλέον εκπτώσεις χωρίς να υπάγουν στο ίδιο πλεονέκτημα και τις παράλληλες εισαγωγές (βλ. απόφαση Européenne automobile κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 31 ανωτέρω, σκέψη 54).

47 Όσον αφορά το έκτο σκέλος του πρώτου λόγου, που αφορά τη συμπεριφορά της PSA και των αντιπροσώπων της έναντι της γαλλικής ρυθμίσεως περί του έτους μοντέλου των αυτκινήτων, τα προβλήματα που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν αρκούν προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη, συναφώς, παράνομης συνεννοήσεως και πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως της Επιτροπής.

48 Όσον αφορά, τέλος, τον τρίτο λόγο, που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, επιβάλλεται να τονιστεί, σχετικά με το επιχείρημα της Επιτροπής που αφορά το απαράδεκτο του λόγου, ότι αυτός μπορεί να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως από το Πρωτοδικείο. Συναφώς, η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχει σαφή έκθεση των νομικών και πραγματικών συλλογισμών που οδήγησαν την Επιτροπή στο συμπέρασμα περί ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος. Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός δεν είναι βάσιμος.

49 Επομένως, ο πρώτος και ο τρίτος λόγος δεν είναι βάσιμοι.

Επί του δεύτερου λόγου, που αντλείται από τη μη εύλογη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής

Ισχυρισμοί των διαδίκων

50 Με τον δεύτερο λόγο της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υποχρεούται, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1997, C-282/95 P, Guérin automobile κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1503), να εκδώσει απόφαση εντός εύλογης προθεσμίας. Εκτιμά ότι προθεσμία μεγαλύτερη των τεσσάρων ετών μεταξύ της καταγγελίας της και της αποφάσεως περί απορρίψεως αυτής δεν είναι εύλογη και ότι αυτό δικαιολογεί την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

51 Αν και αληθεύει ότι η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη, σύμφωνα με τη νομολογία που παρέθεσε η προσφεύγουσα, να αποφανθεί, εντός εύλογης προθεσμίας, επί καταγγελίας βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, η υπέρβαση της προθεσμίας αυτής, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένη, δεν δικαιολογεί οπωσδήποτε, καθαυτή, την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

52 Όσον αφορά την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού, η υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας δεν μπορεί να συνιστά λόγο ακυρώσεως παρά μόνο στην περίπτωση αποφάσεως περί διαπιστώσεως παραβάσεων, εφόσον έχει αποδειχθεί ότι η παραβίαση της αρχής αυτής έθιξε τα δικαιώματα των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων. Εκτός από αυτή την ειδική περίπτωση, η μη τήρηση της υποχρεώσεως για την έκδοση αποφάσεως εντός εύλογης προθεσμίας δεν ασκεί επιρροή στο κύρος της διοικητικής

διαδικασίας δυνάμει του κανονισμού 17 (απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 1999, T-305/94 έως T-307/94, T-313/94 έως T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 και T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, λεγόμενη «PVC II», Συλλογή 1999, σ. II-931, σκέψεις 121 και 122).

53 Επιβάλλεται να προστεθεί ότι, στην περίπτωση που ο καταγγέλλων παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού αιτιάται την Επιτροπή ότι παραβίασε την αρχή τηρήσεως εύλογης προθεσμίας κατά την έκδοση αποφάσεως περί απορρίψεως της καταγγελίας της, η ακύρωση της αποφάσεως για τον λόγο αυτό έχει ως μοναδικό αποτέλεσμα περαιτέρω παράταση της διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής, που αντιβαίνει στα συμφέροντα της ίδιας της καταγγέλλουσας.

54 Επομένως, ο δεύτερος λόγος είναι αλυσιτελής.

55 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι βάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

56 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Pirrung Potocki Meij

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Φεβρουαρίου 2001

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. W. H. Meij